

Le eno je potrebno

ČASOPIS O ŽIVLJENJU V DOMU
LETNIK 14, FEBRUAR 2024

Večja sreča je dajati, kakor prejemati.

Umetnik je obiskal sestri dvojčici, ko sta praznovali rojstni dan. Med številnimi darili, ki sta jih dobili, sta bili tudi dve pahljači. Slikar je dvojčici prijazno, toda resno vprašal, če mu dasta pahljači.

Ena mu je voljno izročila svojo pahljačo, druga pa se je obrnila proč in ježno rekla: »Jaz sem jo dobila in jaz jo bom imela.« Čez nekaj dni se je

slikar vrnil v tisto hišo in prvi dvojčici vrnil pahljačo, a ne tako, kot jo je od nje dobil, ampak lepo poslikano. Deklica je bila presrečna, ko je videla svojo okrašeno pahljačo. Njena sestra dvojčica pa se je zopet jezna obrnila stran. Dekličina velikodušnost, da je izročila svojo pahljačo slikarju, je spodbudila velikodušnost umetnika, da jo je poslikal.

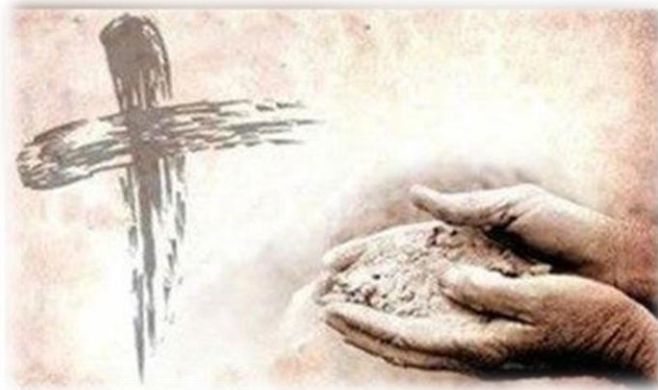
Ko delimo svoje stvari z drugimi, spoznavamo, da ob tem tudi sami prejemamo, saj je veliko veselje v našem življenju prav to, da osrečujemo druge.

Podarjanje darov vzbuja v nas močno občutje sreče in zadovoljstva. To nas seveda navdaja s prijetnim občutkom v sedanjem trenutku pa tudi z upanjem na prihodnost: pred Boga ne bomo stopili praznih rok.

Spoznajmo in priznajmo, da vsi ti darovi, s katerimi smo v življenju obdarovani, niso namenjeni samo nam, ampak tudi drugim. Če jih hočemo ohraniti zase, se lahko zgodi, da izgubijo svoj pomen, mi pa

smisel življenja. Gospod Bog, hvala ti za vse lepe stvari, ki si nam jih podaril, in za vso prijaznost, ki nam jo namenjajo drugi ljudje. Prosimo te odpuščanja, ker nismo delili z drugimi stvari, ki smo jih prejeli, in nismo vračali prijaznosti, ki so nam jo naklanjali ljudje. Pomagaj nam, da bomo odslej bolj velikodušno delili z drugimi darove, ki jih prejemo.

Smo na začetku postnega časa, zato prosimo, naj nam Jezus pomaga, da bomo odprtega srca in bomo znali bolj velikodušno deliti z drugimi darove, ki jih prejemo.

(Vir: *B. Rustja, Povejmo z zgodbo, v: Ognjišče 4 (2011), 52-53.*)

Amicus Dei

Pastirsko pismo za postni čas 2024, II. del

Dragi bratje in sestre! Prejšnjo nedeljo smo nagovorili vse, ki na različne načine trpijo zaradi telesnih in duševnih boleznih, hkrati pa smo se zahvalili vsem, ki so s sočutno bližino ob trpečih. Omenili smo duhovnike in druge pastoralne delavce ter zdravnike, medicinske sestre, zdravstveno in socialno osebje. Vsi bomo zmogli uresničevati svoje poslanstvo, če se bomo v srečanjih z Gospodom »nalezli« čim več Božjega. Spomnimo se današnjega evangelija, ko se Jezus sreča z gobavcem. Ni ga strah okužbe. Gobavcu dovoli, da mu pride povsem blizu in pred njim pade na kolena. Sočutje do gobavca je bilo močnejše od strahu pred gobavostjo. Jezus v teh okoliščinah izgovori eno najlepših in najbolj Božjih misli: »Hočem, bodi očiščen.« Danes Jezus ozdravlja bolnike na različne načine. Iz zloženke, ki smo jo pred leti izdali slovenski škofje, želimo omeniti nekatere poudarke: V Sloveniji ima vsak bolnik pravico, da ga v bolnišnici

ali podobnem zdravstvenem zavodu obišče duhovnik. Temeljno delo bolnišničnih duhovnikov so duhovni pogovori z bolniki, ki to želijo. Tudi do zakramentov ima bolnik neodtujljivo pravico, saj mu omogočajo blaženo večnost v Očetovem domu. Ko bolniku priskrbimo zdravstveno pomoč, moramo takoj poskrbeti tudi za prejem zakramentov. Bolniki, ki prihajajo na zdravljenje v bolnišnico, naj po možnosti že doma opravijo spoved, prejmejo sveto obhajilo in po potrebi tudi bolniško maziljenje. Bolnikom, ki so nevarno bolni ali oslabei, zelo priporočamo zakrament bolniškega maziljenja. Ta zakrament ne napoveduje smrti bolnika, ampak mu daje novo upanje, novo moč za spoprijemanje s trpljenjem ter pogosto tudi zdravje na telesu. Bolnik ali starejši lahko zakrament bolniškega maziljenja prejme vsakokrat, ko se mu bolezen ali stanje poslabša. Po prevodu iz grškega jezika bi ga lahko imenovali zakrament »opešanih«, kot je pojasnil eden od slovenskih škofov. Nezavestnim bolnikom in bolnikom v posebno težkem telesnem in duševnem stanju naj zakrament omogočijo svojci in znanci. Za tiste, ki nimajo nikogar, naj poskrbijo člani župnijskega občestva. Če je bolnik, h kateremu je duhovnik poklican, že mrtev, se ga ne mazili. Zanj in njegove najbližje le moli. Bolniki, ki zmorejo, naj obiskujejo bolnišnične kapele, zlasti sv. maše, sicer pa naj spremljajo sv. mašo po radijskem ali televizijskem

sprejemniku. Bolnikom in starejšim, zlasti v domovih za ostarele, priporočamo, da vsaj enkrat v letu opravijo spoved ter imajo možnost za verski in duhovni pogovor. Bolnikom, ki v bolnišnicah ali drugem podobnem zavodu prejmejo zakramente, duhovnik izroči podobico, na kateri so zapisani bolnikovo ime, datum in zakramenti, ki jih je prejel. Podobica je potrdilo za sorodnike in duhovnika ob prijavi pogreba, če bolnik umre. To so glavni poudarki iz navedene zloženke. V nadaljevanju bomo spregovorili še o 32. svetovnem dnevu bolnikov, ki ga obhajamo na god Lurške Matere Božje, to je prav danes. Uvedel ga je sv. Janez Pavel II., ki ga je takole osmisli: »Ta dan pomeni za bolnike, zdravstveno osebje, verujoče in vse ljudi dobre volje privilegirani čas za molitev, sodelovanje, darovanje trpečih za dobro Cerkev in povabilo vsem, prepoznati v različnih oblikah trpljenja bratov in sester obraz trpečega Kristusa, ki je s trpljenjem, smrtjo in vstajenjem izvršil odrešenje človeštva.« Papež vsako leto na verne kristjane in ljudi dobre volje naslovi poslanico, namenjeno bolnikom in trpečim ter vsem, ki jih spremljajo v njihovih preizkušnjah. Ne smemo pozabiti, da so se v številnih državah

že pred svetovnim dnevom bolnikov udomačila narodna romanja bolnikov, starejših in invalidov, kot so naša romanja na Brezje in druge božje poti. Hvaležni smo za vsa škofijska romanja in župnijska srečanja za bolnike in starejše. Naj bo tako tudi v prihodnje. Post in pepelnica sta besedi na črko P. Škofje priporočamo, da bi naša sočutna bližina do preizkušanih vseh vrst bila tudi v poslušanju, potrpežljivosti in ponižnosti. Vsem, s katerimi živite in jih boste obiskali, prinesite naše pozdrave. Vsem voščimo blagoslovljen postni čas. Umrli in vstali Gospod naj vam bo zgled ljubezni in naj vam pomaga, da boste služili njemu in ljudem, nekoč pa srečni obhajali veliko noč v Božjem objemu.

Vaši škofje

• SVETNIKI - BOŽJI PRIJATELJI

Sv. Sholastika - redovnica

Goduje 10. februarja

Je zavetnica benediktink, priprošnjica za dež, proti udarcem strele.

Atributi: črno redovno oblačilo benediktink, golob

Ime izhaja iz latinske besede scholastica, »ki pripada šoli«, »poučujoča«.

Nekaj drobcev iz njenega življenja je v svojih Dialogih zapisal papež Gregor Veliki. Rojena je okoli leta 480 v Nursiji (Norcia) v umbrijskih hribih v Italiji. Umrla je 10. februarja 543.

Bila je sestra dvojčica sv. Benedikta iz Nursie, patriarha zahodnih menihov in reda benediktincev. Že kot otrok se je posvetila Bogu in poslej živela samo zanj. Velika, ganljiva ljubezen je družila brata in sestro vse življenje.

Za velike duhovne cilje, za katere se je navduševal Benedikt že v zgodnji mladosti, se je vnela tudi ona. Ko je Benedikt ustanovil samostan na Monte Cassinu, ga je sestra Sholastika prosila, da bi tudi ona smela živeti po pravilih njegovega reda. Brat ji je ustregel; ob vznožju hriba je dal zgraditi skromen samostan in jo imenoval za opatinjo.

Na bližnji samostanski pristavi sta se sleherni leto po enkrat, na praznik, sešla z bratom in se nekaj ur pogovarjala o Božji ljubezni. Kako je minilo njuno zadnje srečanje, nam je opisal papež Gregorij Veliki, rojen nekaj let pred Sholastikino smrtjo. Tudi tokrat sta se ves dan pogovarjala o svetih rečeh, tako da je bila ura že pozna. Tedaj je zaprosila Sholastika: »Prosim te, nocoj, to noč, me nikar ne zapuščaj, da se bova do jutra pogovarjala o veselju nebeškega kraljestva.« Brat jo je začudeno pogledal: »Kaj misliš, sestra? Kako bi mogel ostati zunaj samostana čez noč?«

Nebo je bilo jasno. Ko je Sholastika slišala, kako ji je brat odbil prošnjo, je sklenila roke, jih položila na mizo ter sklonila vanje glavo, da poprosi Vsemogočnega. Ko je spet dvignila glavo, se je začelo bliskati, treskati in ulila se je ploha, da ni bilo mogoče iti izpod strehe. Božji mož je rekel žalostno: »Bog ti odpusti, sestra! Kaj si naredila?« Sholastika mu je odgovorila: »Vidiš, tebe sem prosila, pa me nisi hotel uslišati. Gospod pa me je uslišal: pojdi izpod strehe in se vrni v samostan, če moreš.« Tako se je zgodilo, da je moral Benedikt ostati in sta s sestro prečula noč v svetih pogovorih. Drugo jutro sta se vrnila vsak v svoj samostan. Tretji dan, 10. februarja leta 543, je videl Benedikt iz svoje celice, kako je splavala proti nebu bela golobica – bila je duša njegove sestre Sholastike. Iz knjige Svetnik za vsak dan Silvestra Čuka.

Pripravila Marica

**Zdaj vem:
samozavesten si,
ko se imaš rad
in se sprejmeš
točno takšnega,
kot si,
in ne le takšnega,
kakrššen bi rad postal.**

Eneja Kobal

Robert Friškovec: Skodelica kave na zidu

Prijatelj je pripovedoval, da je pred leti z ženo pil kavo v Benetkah. Ko sta sedela v kavarni, je opazil moškega, ki je vstopil v kavarno, se usedel na bližnji stol in poklical natakarja. Naročil je: »Dve skodelici kave, eno zame in eno za na zid.« Natakar ga je očitno razumel, saj je pokimal in odšel pripraviti naročilo.

Prijatelj in žena pa sta bila začudena. Opazovala sta, kako je natakar prinesel eno kavo, moškemu pa je zaračunal dve. Ko je ta moški nato odšel iz kavarne, je natakar na zid pri točilnem pultu obesil listek, na katerem je pisalo: »Skodelica kave«.

Čez nekaj časa sta v kavarno vstopila dva moška in sedla. Naročila sta tri skodelice kave, »dve za na mizo in eno za na zid«. Popila sta svoji kavi, plačala za tri in odšla. Natakar je storil enako kot

pri prejšnji stranki. Na zid je pritrdil listek z napisom »Skodelica kave.« Slovenskima gostoma se je tedaj to vedenje zdelo precej nenavadno in nerazumno. Vendar nista nič rekla; ko sta popila kavo, sta plačala in odšla. Čez nekaj dni pa sta slučajno spet zašla v isto kavarno. Kmalu za njima je v kavarno stopil tudi brezdomec. Sedel je in pogledal na zid. Natakarju je dejal: »Eno skodelico kave z zidu.«

Natakar je očitno s precej spoštovanja postregel moškemu s kavo. Ta jo je popil in brez plačila odkorakal iz kavarne. Natakar pa je z zidu odstranil listek in ga zavrnel.

Tedaj sta tudi naša gosta razumela pomen 'skodelice na zidu'. V to kavarno lahko vstopijo ljudje z malo denarja in brez sramu naročijo skodelico kave. Ni jim treba prosjačiti ali spraševati po kavi zastoj. Zaradi prijaznega odnosa someščanov se lahko v miru usedejo, pogledajo

na zid, naročijo in uživajo v kavi.

Prijatelj je dejal, da je bil to verjetno najlepši zid, kar jih je kdaj videl. Bil je zid, ki je sporočal, da nekomu ni vseeno, da lahko da tisto malo več, da bi lahko v toplem in poživljajočem napitku užival še kdo drug. Malo je potrebno, da lahko razveselimo še koga v svoji bližini. Morda je prav ta skodelica kave tista, ki človeku pomaga preživeti dan. Končno ne gre le za toplo črno tekočino, marveč za spoštljiv odnos sočloveka, ki mu ni vseeno. Kako lahko midva danes pokaževa, da nama ni vseeno?

PRIŽGIMO LUČKE

Prižgimo si lučke, naj nam svetijo,
da lažje po pravi poti hodimo.

Prižgimo še lučke za brate in sestre,
za očka in mamo, za vse prijatelje.

Ana Strgar

MOČ

Odpri oči,
glej naprej.
Nisi sam,
ne glej nazaj.

Strah te je.
Saj vem, saj čutim.
Ko gledam te,
se ti pridružim.

Za roko me stisni,
pozabi na žalost.
Vse bo v redu.
Pomisli na radost.

Poglej v nebo,
zvezde žarijo.
Če dobro pogledaš,
se ti nasmejijo.

Tako je že bolje.
Obraz ti žari.
Žari od veselja
in nove moči.

Ne dvomi v sebe,
ne dvomi v pot.
S teboj smo vsi,
ves dan in vso noč.

Klara Drmota, 8. raz., OŠ Rovte,

SPOMINSKE DROBTINICE

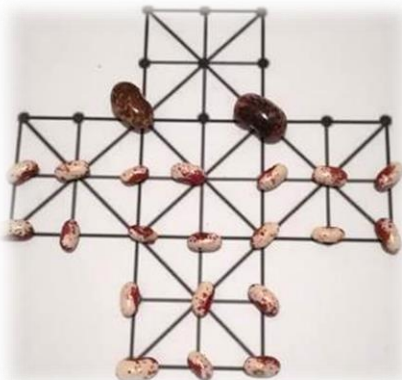
Igrače in igre nekoč

V mojem otroštvu je bilo zelo malo igrač. Imela sem punčko, bila je lepa, imela je posteljico, zanjo sem imela posteljnino, da sem jo dala spat. Igrače so bile doma narejene, žoge sploh nismo poznali. Po vojni nisi dobil ničesar. Tudi za obleči nismo imeli dosti.

V zimskem času smo se igrali domino, špano, volkovco, šah pa človek ne jezi se. Bili smo na topli peči. Pa tudi sankali smo se. Če je jezero zamrznilo, smo se tudi drsali. Fantje so imeli lesene drsalke, narejene doma. Na spodnji strani je bila pritrjena debela žica, na vrhni strani so bili pa jermeni, ki so si jih nataknili na čevlje.

Poletni čas pa smo se otroci dobili skupaj, kjer smo se igrali gnilo jajce, kamenček prodajati, zemljo krast', kozo spodbijat'. Šli smo se tudi igro kraljica, koliko je ura. Skakali smo čez porepnik – to je »štrik«, ki je povezoval seno na vozu. Dva sta vrtela vrv, drugi pa je skakal čez. Pa tudi skrivali smo se. Če je bila poleti voda v jezeru, smo se hodili kopat. Kopalk nismo imeli, ampak spodnje hlačke in kombinežo.

Takšno je bilo naše otroštvo.

Frančiška Cimermančič

V mojem otroštvu ni bilo tako, kot je sedaj. Nismo imeli igrač kot sedaj. Starejši so pomagali mami pri vseh ročnih delih. Pasli smo krave in enega telička pa še štiri ovce. Na pašo sta šla vedno dva, en starejši in en mlajši. Ko sem jaz prišla na vrsto za pašo, pa ni bilo več mlajšega, da bi z menoj hodil na pašo. Ker me je bilo strah, sem vedno sosedovega naprosila, da je šel z menoj. Pasli smo v gozdu. Tam sva se igrala. S kamenčki sva

naredila hlevček, notri pa sva imela prašičke, ti so bili smrekovi storži, ker drugih igrač nismo imeli.

Danes nihče ne razume, otroci ne vedo, v kakšnih časih smo živeli. Pa smo si znali sami kaj narediti.

Lep je spomin na pašo.

Marija Rupnik

Ko sem bila majhna, nisem imela dosti igrač. Takrat se jih ni dobilo. Spominjam se »pajackota«. To je bil deček v sredini med dvema palčkama. Če si palčki stisnil in spet popustil, je telovadil. Spomnim se tudi žogice na elastiki. Žogice smo imeli samo male. Z njimi smo se igrali »OE«. To igro je igral vsak zase. Žogico si vrgel v zid in si jo moral ujeti.

Igra je šla takole: OE, brez gibati, brez smejati, z eno roko, z eno nogo, tolčem, žigam žagam, dotik do tal, križem rok, roke v bok, okrog sveta. Ko si prišel prvič do konca, si moral prav tako narediti vse: brez gibati in potem naprej; če si naredil napako, si počival, dokler spet nisi prišel na vrsto. Zmagal je tisti, ki je prvi prišel do konca. To igro smo se radi igrali.

Radi smo se igrali tudi »koza šči«. Naredili smo črto in par metrov pred njo krog, v katerega

smo postavili kozo – »plehnato« škatlo ali lonec. Določili smo stražnika, ki je postavljaj in lovil podirajočo kozo. Ta stražnik je bil pri »kozi«, drugi pa na drugi strani črte. Vsak je imel ploščat kamen, ki so ga na znak vsi vrgli v »kozo«. Če se je podrla, so lahko stekli vsak po svoj kamen. Če ni bilo časa steči nazaj, so se oprijeli svojega kamna in ob prvi priložnosti stekli nazaj. Ko je stražnik postavil »kozo« nazaj, je lahko lovil tiste, ki so prišli po kamen. Kogar je ulovil, ga je zamenjal na straži.

Opisala bom še eno igrico, ki smo se jo radi igrali. V skupini po štiri ali pet smo si nabrali pet lepih kamenčkov. Po vrsti smo igrali vse igre s kamenčki; če si naredil napako, si počakal, da si spet prišel na vrsto. Zmagal je tisti, ki je prvi prišel do konca.

Najprej je vsak pet kamenčkov vrgel v zrak in jih ujel s hrbtno stranjo rok. Kdor jih je ujel največ, je začel prvi igro:

1. igra: z levo roko si naredil most, z desno si vrgel kamenček v zrak in ostale štiri potisnil po vrsti skozi most.
2. igra: kamenčke si vrgel tako, da so bili čimbolj narazen. En kamenček si pobral, potem ga vrgel v zrak in enega pobral in ujel prvi kamenček.
3. igra: kamenčke si vrgel tako, da sta bila dvakrat po dva skupaj. Enega si pobral in ga metal v zrak, pri tem pa pobral po dva kamenčka in ujel prvi kamenček.
4. igra: kamenčke si vrgel tako, da so bili trije skupaj, en pa sam. Vrgel si en kamenček v zrak in pobral še tri ter ujel prvega. Potem si pobral še tistega, ki je ostal.
5. igra: kamenčke si položil tako, da so bili vsi skupaj. Enega si pobral in vrgel v zrak in pobral ostale štiri. Moral si tudi ujeti kamenček.
6. igra: kamenčke vržeš na mizo, dva pobereš in vržeš v zrak in spotoma pobereš po en kamenček od ostalih. Ujeti moraš tudi oba kamenčka, ki si jih vrgel v zrak. To traja, dokler ne pobereš vseh kamenčkov.
7. igra: tri kamenčke vržeš v zrak in pobiraš po enega od ostalih. Uloviti moraš tudi vse tri kamenčke, ki si jih vrgel v zrak. In tako dalje ...

Karolina Medvešček

V Jožefovi galeriji

V ponedeljek, 12. februarja, je bilo odprtje razstave slikarke Žive Agrež. Avtorico in njena dela je predstavila likovna kritičarka Anamarija Stibilj Šajn. V kulturnem programu je nastopil ljudski godec Luka Ovsec z znanimi pesmimi za ta pustni čas.

Od hiše do hiše, od vrat do vrat,
prinašamo smeh vam in s smehom pomlad.

Zato pa nam dajte en evrček, dva,
tri krofe, tri bobe in košček mesa.

Gospa Anamarija je pozdravila vse navzoče, nato pa predstavila dela lepih slik, razstavljenih v Jožefovi dvorani. Avtorica Živa Agrež prikazuje na svojih slikah pokrajine in hiše ob reki Krki, ostanke hiš v Istri, lepote v belem, kraje Toskanske opatije. Ga. Anamarija je zelo izčrpno opisala

dela in se poglobila v barve vseh slik ter v izjemno poglobljena doživetja nekaterih slik.

Mnogo, mnogo bi bilo napisati, kar vse smo slišali, a to ni ostalo v našem spominu, bil je pa lep in nepozaben večer.

Razstava bo odprta do 2. 4. 2024.

Najlepša hvala gospe Anamariji Stibilj Šajn in avtorici, umetnici Živi Agrež. Naj obe spremlja pri njunem delu uspeh, zdravje in Božji blagoslov.

A. S.

KRATKO, A LEPO BIVANJE NAŠE MAME V DOMU MARIJE IN MARTE

Žal, se vse lepo ponavadi hitro konča.

Tako se je končala zelo prijetna zgodba bivanja v Domu Marije in Marte za našo mamo Jožefo Matjaž (15. 4. 1934–27. 1. 2024).

Lansko leto je svoj »križev pot« kar pet tednov potila v bolnici Petra Držaja, skoraj skozi ves postni čas.

Na torek velikega tedna pa so jo odpustili in prepeljali v njen novi dom, k vam, v Dom Marije in Marte.

Po petih tednih antibiotikov je bilo njeno že tako krhko telo povsem izčrpano. Dejstvo, da druge rešitve kot selitev v Dom starejših, ni, je bilo zanjo zelo težko.

Spoznavanje tujih ljudi in novega okolja so v mami zbudili strah in nezaupanje. Toda v Domu ste mamo sprejeli odprtih rok.

Prijazno in zelo srčno osebje Doma je mami dajalo novega upanja in zaupanja. Sprva zadržana, je počasi ugotovila, da je bivanje v Domu lahko zelo lepo, sproščeno in prijetno.

Zato gre vsa zahvala Vam, dobri ljudje – vsem zaposlenim v Domu, pa tudi prostovoljkam in prostovoljcem, pa seveda sostanovalkam in sostanovalcem. Z vašo nesebično ljubeznijo in trudom ste pomagali naši mami do te mere, da je večkrat na glas povedala, da ji še nikoli v življenju ni bilo tako lušno.

Zopet je s pomočjo hojce lahko hodila k sv. maši v vašo cerkev, cerkev Sv. Nikolaja. Toliko različnih aktivnosti, kot jih nudite v Domu, je mamu zopet naredilo srečno. Bili smo srečni tudi mi, njeni najbližji, ko smo mamu ob obiskih zopet videli polno energije.

Po čudovitih devetih mesecih bivanja v Domu pa se je naša in njena sreča končala. Nenadoma so se pojavile številne okužbe in zapletena pljučnica. Kljub temu da je bolnišnično osebje infekcijske klinike vložilo ves svoj trud in znanje v zdravljenje naše mame, ji niso mogli več pomagati. Okužbe in teža njenih let so naredile svoje ...

V zgodnjem sobotnem jutru, 27. 1. 2024, je v Gospodu zaspala in se preselila v Večnost naša draga mama.

Hvala vsem, ki ste tako lepo skrbeli zanjo v Domu in jo enostavno imeli radi.

Hvaležni hčerki Martina in Joži z družinama.

Meni pa je dobro, da sem blizu Tebe, moj Bog.

Ps 73,28

Jožefa Matjaž

Blagor vam, ker ste se že tukaj veselili srečne večnosti.

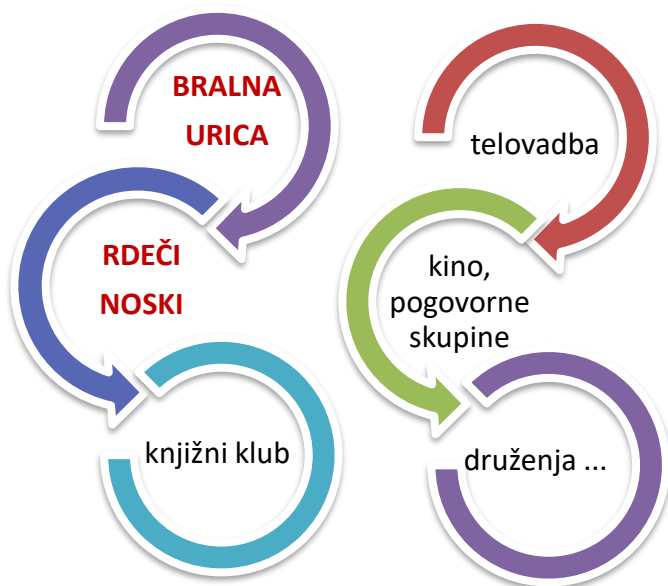
AKTIVNOSTI

V PREŠERNEM VZDUŠJU, POGOVORIH,
DRUŽENJU ...

S SVOJCI, PRIJATELJI, OTROKI,
PROSTVOLJCI, ZAPOSLENIMI ...

RAZVEDRILO

TISKARSKI ŠKRAT

Luka je natipkal seznam knjig, pravljic in pesmi, ki jih je prebral. Vendar je bil površen in se je v vsakem naslovu zmotil pri eni črki. Obkrožite napačne črke in namesto njih napišite prave.

Anton Tomaž Linhart: ŽUPANOVA MUCKA

Hans Christian Andersen: PRINCESA NA ZRNU GREHA

Jano Kersnik: KMETSKE SLIVE

Ivan Tavčar: MED GOBAMI

Ran Saleški Finžgar: POD SVOBODNIM LONCEM

Josip Jurčič: SOSEDOV SIR

France Prešeren: KOST PRI SAVICI

Janez Jalen: BOBNI

Josip Jurčič: KOZLOVSKA GODBA V VIŠNJI GORI

Jacob in Wilhelm Grimm: JANKO IN METLA

SMEJALNICA

POGREB

Oče in sin sta se sprla: »Ne dam ti niti tolarja več.

Od danes naprej si zame mrtev.

Sin: »Prav oče. Potem mi daj pa vsaj za pogreb.«

LEN PES:

»Moj pes je pa res len,« pripoveduje mož pri omizju. »Drugi psi pridejo z vrstico v gobcu, ko bi šli radi ven – moj pride pa z avtomobilskimi ključi.«

FOTOAPARAT: Slikar sedi ob morju in s čopičem slika sončni zahod. Gospa Drobničeva zašepeta možu na uho: »Vidiš, koliko se mora človek mučiti, če nima fotoaparata!«

D. K.